

W., dnia 1 lutego 2017r.

sygn. akt OSD 2/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 1 lutego 2017r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r.pr. W. L.

Sędziowie: r.pr. D. M. – sprawozdawca

r.pr. W. G.

Protokolant: aplik. radc. K. C.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. – r.pr. B. J.

w sprawie zażalenia złożonego przez M. W. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 6.12.2016r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie r.pr. W. K. rozpoznawanej pod sygn. akt RD 123/16.

postanowił:

I.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 6.12.2016r. o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie o sygn. akt RD 123/16,

II.

kosztami postępowania w kwocie 906,20 zł (słownie: dziewięćset sześć złotych dwadzieścia groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Uzasadnienie

W dniu 4 listopada 2016 r. wpłynęła do Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. skarga M. W. na czynności zawodowe radcy prawnego W. K.. Według skarżącego radca prawny W. K. występując jako pełnomocnik wierzyciela złożył skarżącemu propozycję ugody i pobrał od niego w gotówce kwotę 25 000,00 zł tytułem częściowej spłaty wierzytelności, mimo że nie był umocowany przez wierzyciela do podejmowania tego typu czynności. Ponadto pomimo pobranych pieniędzy złożył przeciwko skarżącemu wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego jednocześnie zatajając przed komornikiem okoliczność częściowej spłaty zadłużenia oraz realnej możliwości zawarcia ugody. W ocenie skarżącego należy domniemywać, że radca prawny W. K. wyłudził od niego pieniądze (k.1-14).

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. po przeprowadzeniu czynności sprawdzających w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego W. K. postanowiła odmówić wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 70 ust.1 ustawy o radcach prawnych wobec stwierdzenia przedawnienia karalności. W uzasadnieniu podała,

że w niniejszym przypadku przedawnienie karalności nastąpiło z dniem 13 września 2015r. tj. po upływie 3 lat od otrzymania przez radcę prawnego W. K. kwoty 25 000,00 zł od skarżącego (k.26-27).

Od powyższego postanowienia M. W. złożył zażalenie, w którym podniósł zarzut błędnego zastosowania przepisów w zakresie przedawnienia. Wskazał, że postępowanie komornicze zostało ukończone w dniu 31 sierpnia 2016 r. i dopiero w tych okolicznościach skarżący mógł ostatecznie stwierdzić naruszenie prawa przez W. K. (k.28).

Na rozprawie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w dniu 1 lutego 2017r. pełnomocnik skarżącego poinformował, że radca prawny W. K. w 2015 roku złożył wniosek do Sądu o ustanowienie depozytu, który to depozyt do chwili obecnej nie jest znany skarżącemu. Podniósł, że kontakty pomiędzy M. W. a radcą prawnym W. K. nie zakończyły się tak jak podnosi Rzecznik Dyscyplinarny w uzasadnieniu postanowienia, bowiem strony spotykały się w postępowaniu komorniczym, które zakończyło się w 2016 r. (k.35-36).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuję:

W ocenie Sądu analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wskazuje, że decyzja o odmowie wszczęcia dochodzenia była zasadna, a przeprowadzone czynności sprawdzające nie wymagają uzupełnienia. Tym samym Sąd postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd uznał, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego prawidłowo zastosował przepisy o przedawnieniu. Zgodnie z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata. Z materiału dowodowego wynika, że radca prawny W. K. pobrał od skarżącego kwotę 25 000,00 zł w dniu 13 września 2012 r. Z zeznań skarżącego wynika, że późniejsze kontakty skarżącego z radcą prawnym W. K. mające na celu odzyskanie pieniędzy miały miejsce i zakończyły się w 2012 roku. Z dokumentów przedstawionych przez skarżącego nie wynika by radca prawny W. K. brał udział w postępowaniu egzekucyjnym jako pełnomocnik. Ponadto sam skarżący zeznał przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, że radca prawny W. K. nie brał udziału jako pełnomocnik w żadnym z postępowań komorniczych prowadzonych przeciwko skarżącemu. Na marginesie Sąd wskazuje, że postanowienie komornika o zajęciu całej wierzytelności zostało wydane w dniu 7 września 2012 r., a zatem przed pobraniem przez radcę prawnego W. K. kwoty 25 000,00 zł tytułem częściowej spłaty wierzytelności. Nie ma zatem żadnych dowodów na to, że radca prawny W. K. pomimo pobranych pieniędzy złożył następnie przeciwko skarżącemu wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego zatajając przed komornikiem okoliczność częściowej spłaty zadłużenia oraz realnej możliwości zawarcia ugody.

Mając powyższe na uwadze przedawnienie karalności nastąpiło z dniem 13 września 2015 r. tj. po upływie 3 lat od otrzymania przez radcę prawnego W. K. kwoty 25 000,00 zł od skarżącego. Ewentualnie biorąc pod uwagę zeznania skarżącego, z których wynika, że późniejsze kontakty skarżącego z radcą prawnym W. K. mające na celu odzyskanie pieniędzy miały miejsce i zakończyły się w 2012 roku, można przyjąć, iż trzy letni okres przedawnienia, o którym mowa w art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych upłynął najpóźniej z dniem 31 grudnia 2015 r.

Na marginesie Sąd wskazuje, że złożenie przez radcę prawnego w 2015 r. pobranych od skarżącego pieniędzy do depozytu sądowego nie wpływa na bieg terminu przedawnienia. Należy bowiem odróżnić działania nielegalne mające na celu wyłudzenie pieniędzy, które de facto zarzuca skarżący od działań zgodnych z literą prawa. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 693 (1) k.p.c. oraz 693(2) § 1 k.p.c. złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego może być dokonane dopiero po uzyskaniu zezwolenia sądu, który dokonuje oceny czy złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, iż zażalenie skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie. Twierdzenia przedstawione w zażaleniu oraz na rozprawie odnośnie dalszych kontaktów skarżącego z radcą prawnym W. K. mające na celu odzyskanie przedmiotowych pieniędzy tj. po roku 2012 nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Należy podkreślić, że skarżący zarówno przed wydaniem zaskarżonego postanowienia jak i

po jego wydaniu miał prawną możliwość przedstawienia odpowiednich dowodów, czego jednak nie uczynił. Należało zatem uznać zarzuty i twierdzenia skarżącego za gołosłowne.

W związku z powyższym Sąd doszedł do przekonania, iż środek odwoławczy M. W. nie może zostać uwzględniony oraz, że brak w sprawie podstaw do przekazania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu postępowania celem dalszego prowadzenia.

Łączne koszty postępowania wyniosły 906,20 zł. Z uwagi na odmowę wszczęcia postępowania w sprawie koszty te ponosi (...) we W..

Od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie przysługuje środek odwoławczy (art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74(1) ustawy o radcach prawnych).